

Hoofdstuk 1

De heldere regendruppel viel uit de lucht, door het donker, in de richting van de bevende lichten van de havenstad beneden. De koude windvlagen uit het noordwesten dreven de druppel naar de opgedroogde rivierbedding die de stad overlangs en de spoorbaan die de stad overdwars in tweeën deelde. Deze vier kwarten waren met de klok mee genummerd en hadden verder geen naam. In elk geval geen naam die de inwoners zich konden herinneren. Als je die inwoners ver weg van hun stad tegenkwam en vroeg waar ze vandaan kwamen, dan gebeurde het wel dat ze ook niet meer wisten hoe de stad heette.

De regendruppel veranderde van helder naar grijs toen die zich door het vuil en het gif boorde dat permanent als een mistdeksel boven de stad hing, hoewel de fabrieken de laatste jaren stuk voor stuk waren gesloten. Ondanks het feit dat de werklozen geen geld meer hadden om hun kachels te stoken. Ondanks de onberekenbare, maar heftige wind en de onophoudelijke regen. Sommige inwoners beweerden dat die eindeloze regen pas begonnen was nadat er met twee atoombommen een eind was gemaakt aan de laatste wereldoorlog. Nu zo'n vijftientig jaar geleden. Met andere woorden, tegelijk met de aanstelling van Kenneth als hoofdcommissaris van de stad. Vanuit zijn kantoor op de bovenste verdieping van het Hoofdkwartier had de hoofdcommissaris de stad een kwarteeuw met ijzeren hand geregeerd, wie er ook op de burgemeestersstoel zat, wat hij ook deed of niet had gedaan, wat de hoge heren in de hoofdstad Capitol ook hadden gezegd of niet hadden gezegd. Want de een-na-grootste en ooit belangrijkste industriestad van het land ging ten onder aan corruptie, faillissementen, criminaliteit en chaos. Of de klimaatverandering nu lag aan Kenneth, de atoombommen of gewoon aan een slecht geheugen, de inwoners van de stad

hadden eindelijk weer wat hoop gekregen want Kenneth was zes maanden geleden in zijn zomerhuis van een stoel gevallen. En drie weken later was hij dood. De begrafenis was betaald door de stad, een oud besluit van de gemeenteraad dat Kenneth zelf had georganiseerd. Na de begrafenis, een dictator waardig, hadden het gemeentebestuur en de burgemeester Duncan aangesteld als de nieuwe hoofdcommissaris. De zoon van een bisschop, met een breed voorhoofd en leider van de afdeling Georganiseerde Misdaad in Capitol. En de verraste bevolking had hoop gekregen.

Het was een verrassende keus omdat Duncan niet van de oude school van politiek pragmatische politiemensen was, maar van de nieuwe generatie van hoogopgeleide bestuurders die voorstanders waren van veranderingen, openheid, modernisering en het bestrijden van corruptie. Allemaal zaken waar de meerderheid van de gekozen, zichzelf verrijkende politici niet voor te porren waren.

En de hoop van de inwoners dat ze een eerlijke, vastbesloten en visionaire hoofdcommissaris hadden gekregen die de stad weer uit het drijfzand kon trekken, werd gevoed door het feit dat Duncan de oude politieleiding had vervangen door zijn eigen mensen: jonge idealisten met schone handen die werkelijk wilden dat de stad een betere plek werd om te wonen.

De wind nam de regendruppel mee naar het westen van District 4, naar het hoogste punt van de stad, de radiozendmast. In de studio klonk de eenzame en altijd moreel getergde radiostem van Walt Kite die de hoop uitsprak dat de stad een verlosser had gekregen, waarbij hij elke r liet rollen. Toen Kenneth nog leefde was Kite de enige geweest die de hoofdcommissaris in elk geval durfde te bekritisieren en te beschuldigen van enkele misdrijven die hij had begaan. Vanavond verkondigde Kite met zijn kenmerkende rollende r dat het gemeentebestuur alles in het werk zou stellen om de volmachten die Kenneth had gekregen, waardoor hij de feitelijke macht in de stad had, terug te draaien. En dat dit paradoxaal genoeg zou betekenen dat zijn opvolger, de goede democraat hoofdcommissaris Duncan, eigenlijk niet de macht zou krijgen om de reorganisaties door te voeren die hij wenste. En Kite stelde verder vast dat de aanstaande burgemeestersverkiezing een kwestie was van '...Tourtell, de zittende en daarom de dikste burgemeester van het land, versus niemand. Absoluut niemand. Want wie kan er concu-

renen tegen schildpad Tourtell bij wie alle kritiek afketst op zijn irritant dikke pantser van volkse jovialiteit en morele onkreukbaarheid?’

In het oosten van District 4 kwam de regendruppel over de Obelisk, een glazen hotel annex casino van negentien verdiepingen dat als een verlichte middelvinger boven de treurige bruinzwarte laagbouw van de rest van de stad uitstak. Hoe minder industrie en hoe groter de werkloosheid, des te populairder was het onder inwoners geworden om in de twee casino's van de stad het geld te vergokken dat ze niet hadden.

‘De stad die gestopt was te geven, begon nu te nemen,’ zei Kite grommend door zijn microfoon. ‘Eerst sluiten we alle fabrieken, daarna heffen we het treinstation op zodat niemand meer weg kan. Dan verdoven we de inwoners met drugs die te koop zijn waar we vroeger de treinkaartjes kochten. Op die manier kunnen we ze in alle rust bestelen. Ik had nooit gedacht dat ik zou zeggen dat ik de heren profiteurs van de industrie mis, maar zij maakten tenminste deel uit van een respectabele branche. In tegenstelling tot de drie andere branches waarbinnen mensen zich nog steeds kunnen verrijken: de casino's, de drugshandel en de politiek.’

In District 3 veegde de wind, die zwaar was van de regen, over het Hoofdkwartier van de politie, het Casino Inverness en de straten waar de regen de meeste mensen naar binnen had gejaagd en slechts een enkeling op jacht of op de vlucht was. Over het Centraal Station waar niet langer treinen arriveerden, maar dat toch bevolkt werd door geesten en reizigers. Geesten van de mensen die deze stad ooit hadden opgebouwd vanuit het geloof in henzelf, de arbeidsmoraal, hun god, de technologie en hun nakomelingen. En reizigers van de drugsmarkt die het etmaal rond open was en waar een brouwsel gekocht werd dat een ticket naar de hemel beloofde en de hel garandeerde. In District 2 floot de wind in schoorsteenpijpen van de grootste, maar onlangs gesloten fabrieken van de stad, Graven en Estex. Daar werden metaallegeringen geproduceerd, maar waaruit die precies bestonden konden zelfs de mensen die bij de ovens hadden gestaan niet precies zeggen; ze wisten alleen dat de Koreanen dezelfde legeringen goedkoper waren gaan produceren. Misschien kwam het door het klimaat van de stad dat het verval zo zichtbaar was of misschien was dat inbeelding en kwam het

gewoon door het feit dat de zwijgende, gesloten fabrieken 'de geplunderde kathedralen van het kapitalisme waren in een stad van verraders en heidenen', zoals Kite het uitdrukte.

De regen dreef naar het zuidoosten naar de straten met kapotte lantaarns waar de jakhalzen op zoek naar buit beschutting zochten tegen de permanente waterlozing bij de gevels terwijl hun prooien zich haastten naar meer licht en veiligheid. Onlangs had Kite in een interview aan hoofdcommissaris Duncan gevraagd waarom de kans om beroofd te worden in deze stad zes keer zo hoog was als in Capitol, en Duncan had daarop geantwoord dat hij hiervoor een simpele verklaring had: dat kwam doordat het aantal werklozen zes keer hoger was en het aantal drugsverslaafden tien keer hoger.

In het grotendeels verlaten havengebied lagen oude schepen met roestige containers, en hun kapiteins hadden te maken met corrupte vertegenwoordigers van het havenwezen aan wie ze bruine enveloppen gaven om verzekerd te zijn van een snelle toestemming om af te meren en een goede aanlegplaats. Die bedragen werden door de rederijen in de boeken opgevoerd onder het kopje 'overige uitgaven', en de kapiteins namen zich stellig voor nooit meer een opdracht naar deze stad te accepteren.

Een van deze schepen was MS Leningrad, een schip uit de Sovjet-Unie, dat zo verroest was dat het regenwater het water rond het schip bloedrood kleurde.

De regendruppel viel door een lichtstraal van een elektrische lamp die op het dak van een van de houten gebouwen met opslagruimtes, havenkantoor en een gesloten bokclub stond. De druppel viel tussen het gebouw en het roestige schip door en trof een stierenhoorn. Hij liep langs de hoorn naar het punt waar die vastzat aan een motorhelm, liep naar beneden over de rug van een leren jack met Norse Riders in geborduurde gotische letters erop. Daarna liep de druppel over het motorzadel van een rode Indian Chief-motorfiets en ten slotte naar de naaf van het langzaam draaiende achterwiel, waar die uit werd geslingerd, stopte een druppel te zijn en deel werd van het giftige water in de stad.

Achter de rode motorfiets volgden nog elf andere. Ze reden onder een van de lampen door die aan de muur van de donkere havengebouwen zaten.

Het licht viel door het raam van een kantoor waar zeelui op de eerste verdieping konden aanmonsteren. Het verlichtte een hand die rustte tegen een plakkaat met oproep voor een koksmatje op MS Glamis. De vingers waren lang en slank als van een concertpianist en de nagels goedverzorgd. Hoewel het gezicht in de schaduw zat zodat je de intens blauwe ogen, de ferme kin, de dunne neus en lippen die samen een agressieve snavel vormden niet kon zien, lichtte het litteken dat diagonaal over het gezicht liep van de kaak tot aan het voorhoofd op als de staart van een komeet.

'Ze zijn er,' zei inspecteur Duff en hij hoopte dat zijn mannen van de afdeling Drugs de lichte, niet-gewenste trilling in zijn stem niet hoorden. Hij was ervan uitgegaan dat Norse Riders hooguit vijf man zouden sturen om de dope op te halen. Maar hij telde twaalf motoren in de karavaan die langzaam in het donker kwam aantuffen. De twee achterste hadden ook nog een passagier. Veertien man tegen negen van hem. En er was alle reden om aan te nemen dat de mannen van Norse Riders gewapend waren. Zwaarbewapend. De machtsverhoudingen waren niet de oorzaak geweest van de trilling in zijn stem, die kwam doordat de diepste wens van Duff zojuist in vervulling was gegaan. Want hij leidde het konvooi, eindelijk was hij aanwezig.

Hij had zich maanden niet laten zien, er was echter één persoon met zo'n helm en een rode Indian Chief-motor die volgens de geruchten een van de vijftig exemplaren was die in 1955 in het grootste geheim geproduceerd waren in opdracht van het New York Police Department. Het staal van het kromme zwaard dat aan de zijkant van de motor was bevestigd blonk.

Sweno.

Volgens sommigen was hij dood, anderen beweerden dat hij naar het buitenland was gevlucht en van identiteit was veranderd, dat hij zijn blonde vlechten had afgeknipt en nu op een terras in Argentinië zat waar hij genoot van zijn rust en dunne cigarillo's.

Maar hier was hij. De bendeleider en politiemoordenaar die na de oorlog samen met de Sergeant Norse Riders had opgericht. Ze hadden jongemannen uitgekozen, zonder wortels, die meestal in de vervallen fabriekswoningen naast de naar riool stinkende rivier woonden. Ze hadden de mannen getraind, discipline bijgebracht, gehersenspoeld tot ze samen een leger van soldaten zonder vrees

vormden dat Sweno voor zijn doeleinden kon gebruiken: de stad onderwerpen en een monopoliepositie krijgen op de narcoticamarkt. Een poos had het erop geleden dat het Sweno zou lukken; Kenneth en het Hoofdkwartier hadden hem in elk geval niet gestopt, integendeel zelfs. Sweno had daar alle hulp kunnen kopen die hij maar wilde. Het kwam door de concurrentie. Hecates zelfgemaakte drug, brew, was gewoon beter, goedkoper en altijd in overvloed op de markt. Maar als de anonieme tip die Duff had gekregen klopte, was deze lading dope groot genoeg om het voorraadprobleem voor Norse Riders voorlopig op te lossen. Toen hij de paar zinnestukjes had gelezen in de getypte brief die direct aan hem was gericht, besefte Duff dat hij hierop had gehoopt. Hij kon nog niet echt te geloven dat hij zo'n cadeau in de schoot geworpen kreeg. Een dergelijk geschenk – mits goed uitgevoerd – zou het hoofd afdeling Drugs hoger op de ladder stuwten. Hoofdcommissaris Duncan had nog niet alle belangrijke posities op het Hoofdkwartier opgevuld met zijn eigen mensen. Op de afdeling Criminaliteit bijvoorbeeld klampte een oude schurk van Kenneth, Cawdor, zich nog steeds vast aan zijn stoel, aangezien men er nog niet in was geslaagd bewijzen voor corruptie te vinden. Maar dat was slechts een kwestie van tijd. En Duff was een van Duncans mensen. Toen er signalen kwamen dat Duncan benoemd zou worden tot hoofdcommissaris, had Duff hem in Capitol gebeld en hem in heldere, zij het wat pompeuze bewoordingen gezegd dat, mocht het gemeentebestuur Duncan niet als hoofdcommissaris benoemen, Duff zijn baan zou opzeggen. Het was niet uit te sluiten dat Duncan een persoonlijk motief vermoedde achter deze loyaliteitsverklaring, maar wat dan nog? Duff had de oprechte wens om Duncans plan, een eerlijke politie die primair de bevolking dient, te steunen. Dat had hij echt. Maar hij wilde ook een kantoor in het Hoofdkwartier dat zo dicht mogelijk bij de hemel was; wie wilde dat nou niet? En hij wilde het hoofd van die man daar beneden afhakken.

Sweno.

Hij was het middel én het doel.

Duff keek op de klok. Het tijdstip klopte op de minuut af met wat er in de brief had gestaan. Hij legde zijn vingertoppen een poosje op de binnenkant van zijn pols. Hij voelde zijn hart bonken.

Hij hoopte niet alleen, hij was bezig een gelovige te worden.

'Zijn ze met veel, Duff?' klonk een fluisterende stem.

'Zoveel dat de eer groot zal zijn, Seyton. En een van hen is zo groot dat het hele land ervan opschrikt als hij valt.'

Duff veegde de condens van de ruit. Tien gespannen, bezwete politiemannen in een kleine ruimte. Mannen die niet dagelijks een dergelijke opdracht kregen. Als leider van de afdeling Drugs had Duff in zijn eentje het besluit genomen om de brief niet aan anderen te laten zien en alleen mensen van zijn eigen afdeling te gebruiken voor de actie. De traditie van corruptie en lekken was te groot, dat risico wilde hij niet lopen. Dat zou Duff tenminste aan de hoofdcommissaris vertellen als hij ernaar vroeg. Maar er zouden niet zoveel kritische vragen komen. Niet als hij kwam aanzetten met een enorme drugsvangst en dertien leden van Norse Riders die op heterdaad waren betrapt.

Dertien, ja. Niet veertien. Een van hen zou op het slagveld achterblijven. Als de kans zich voordeed.

Duff klemde zijn tanden op elkaar.

'Je zei dat er maar een stuk of vijf zouden komen,' zei Seyton die bij het raam kwam staan.

'Bang, Seyton?'

'Nee, maar jij zou dat moeten zijn, Duff. Je hebt negen man bij je en ik ben de enige die ervaring heeft met een dergelijke actie.' Hij zei het zonder zijn stem te verheffen. Seyton was een magere, gespierde, kale man van wie Duff niet wist hoelang hij al bij de politie was. Hij wist alleen dat Seyton al diende onder Kenneth. Duff had geprobeerd Seyton te lozen, niet dat hij iets concreets had tegen hem, er was alleen iets met hem, iets waarop Duff zijn vinger niet kon leggen, maar hij voelde zich er beslist onprettig bij.

'Waarom heb je SWAT niet ingeschakeld, Duff?'

'Hoe minder mensen erbij betrokken zijn...'

'...met hoe minder mensen jij de eer hoeft te delen. Want als ik me niet vergis, zie ik daar óf een geest, óf Sweno *himsel*.'

Seyton knikte naar de Indian Chief-motor die gestopt was bij de loopplank van MS Leningrad.

'Zeiden jullie Sweno?' klonk er een angstige stem in het donker achter hen.

'Ja, en ze zijn met minstens twaalf man,' zei Seyton hardop zonder zijn blik van Duff af te wenden. 'Als het er niet meer zijn.'

'O verdomme,' mompelde een ander.

'Moeten we Macbeth niet bellen?' vroeg een derde.

'Hoor je het?' zei Seyton. 'Zelfs je eigen mensen willen dat s wat het overneemt.'

'Houd je bek!' siste Duff. Hij draaide zich om en wees naar de oproep aan de muur. 'Daar staat dat MS Glamis vrijdag om zes uur in de ochtend vertrekt naar Capitol en dat men op zoek is naar een koksmatje. Jullie hebben ingestemd met deze opdracht, maar jullie hebben hierbij mijn zegen als jullie op zoek willen naar ander werk. Zowel het salaris als het eten zal vast beter zijn. Wie wil vertrekken, mag nu zijn hand opsteken.'

Duff tuurde in het donker naar de roerloze, gezichtsloze gedaanten en probeerde de stilte te interpreteren. Hij had er al spijt van dat hij de mannen had uitgedaagd, want stel nu dat er een paar hun hand opstaken? Gewoonlijk vermeed hij situaties waarin hij afhankelijk was van anderen, maar nu had hij iedere man die voor hem stond nodig. Zijn vrouw zei dat hij liever solo werkte omdat hij niet van mensen hield. Daar zat wat in, maar de waarheid was eerder omgekeerd. Mensen mochten hem niet. Niet dat iedereen direct een hekel aan hem had, maar er leek iets te zijn, iets in zijn persoonlijkheid misschien, wat mensen afstootte. Hij wist alleen niet wat. Met zijn uiterlijk en zelfverzekerdheid trok hij een bepaald type vrouw aan. Hij was voorkomend, wijs en intelligenter dan de meeste mensen die hij kende.

'Niemand? Echt? Mooi, dan doen we het, met een paar kleine wijzigingen, zoals we hadden gepland. Als we buiten komen, gaat Seyton met zijn drie mannen naar rechts en houdt de achterste motorrijders in de gaten. Ik ga met mijn drie mannen naar links. Terwijl jij, Sivart, direct naar links gaat en in het donker met een boog om de groep heen rent zodat je voor de mannen van Norse Riders bij de loopplank komt en je ervoor kunt zorgen dat niemand het schip op of af gaat. Begrepen?'

Seyton schraapte zijn keel en zei: 'Sivart is de jongste en...'

'...het snelst,' onderbrak Duff hem. 'Ik vroeg niet om tegenwerpingen, ik vroeg of mijn woorden begrepen waren.' Hij keek naar de uitdrukingsloze gezichten voor hem. 'Ik vat dat op als een ja.' Hij draaide zich weer om naar het raam.

Een kleine man met O-benen en een witte kapiteinspet op kwam

in de stromende regen waggelend de loopplank af lopen. Voor de man op de rode motorfiets bleef hij staan. De motorrijder had zijn helm niet afgezet, hij klapte slechts het vizier op. Zijn motor had hij evenmin uitgeschakeld, en hij bleef ongegeneerd wijdbeens op het zadel zitten wachten op wat de kapitein te vertellen had. Twee lange blonde vlechten piepten onder de helm vandaan die tot op het Norse Riders-embleem hingen.

Duff haalde diep adem. Checkte zijn pistool.

Het ergste was dat Macbeth had gebeld; hij had dezelfde tip gekregen via een anoniem telefoontje en had Duff assistentie van SWAT aangeboden. Maar Duff had die afgeslagen en gezegd dat het slechts ging om het tegenhouden van een vrachtwagen. En hij had gevraagd of Macbeth de tip voor zich kon houden.

Op een teken van de man met de Vikinghelm reed een van de motorrijders naar voren; Duff zag de sergeantsstrepen op de mouw van zijn leren jack toen hij een diplomatenkoffer opende voor de kapitein. De kapitein knikte, tilde zijn hand op en een seconde later klonk er gekrijs van naar olie snakkend ijzer. De cabine van de hijskraan werd verlicht en een kraanarm zwaaide naar de kade.

‘Het is bijna zover,’ zei Duff. Zijn stem klonk nu vaster. ‘We wachten tot de dope en het geld van eigenaar zijn gewisseld en dan stormen we erop af.’

Zwijgend geknik in het schemerdonker. Ze hadden het plan nauwgezet doorgenomen, maar daarbij waren ze uitgegaan van hooguit vijf koeriers. Zou Sweno zijn getipt dat er een interventie van de politie zou komen, waren ze daarom met zoveel man? Nee, dan zouden ze de overdracht toch hebben geannuleerd?

‘Ruik je het?’ fluisterde Seyton naast hem.

‘Wat moet ik ruiken?’

‘Hun angst.’ Seyton had zijn ogen dichtgedaan en zijn neusvleugels trilden.

Duff staaarde naar de regenachtige nacht. Zou hij nu wel Macbeths hulp en Garde hebben geaccepteerd? Duff ging met zijn lange vingers over zijn gezicht, langs het diagonale litteken. Daar moest hij nu niet aan denken, hij moest dit doen. Hij had dit altijd moeten doen. Sweno was nu hier en Macbeth en SWAT lagen in hun bed.

Macbeth lag op zijn rug en gaapte. Hij luisterde naar de roffelende regen. Hij voelde dat hij stijf werd en draaide zich op zijn zij.

Een man met wit haar tilde het doek op, kroop huiverend naar binnen en vloekte zacht.

‘Nat, Banquo?’ vroeg Macbeth en hij legde zijn handen op het ruwe glasvezeldoek onder hem.

‘Het is een vloek dat een oude, door jicht geplaagde man moet wonen in deze door regen geteisterde stad. Ik zou met pensioen moeten gaan en verhuizen naar een huisje in Fife ofzo. Op de veranda moeten zitten terwijl de zon schijnt, de bijen zoemen en de vogels zingen.’

‘In plaats van midden in de nacht op een dak in de containerhaven? Je maakt een grapje zeker?’

Ze lachten zacht.

Banquo deed een penlight aan. ‘Hier heb ik wat ik je wilde laten zien.’

Macbeth pakte de penlight en richtte die op de tekeningen die Banquo hem gaf.

‘Hier heb je de Gatling. Wat een prachtige mitrailleur, niet?’

‘Die lijkt me helemaal niet verkeerd, Banquo.’

‘Laat hem dan zien aan Duncan en leg hem uit dat SWAT zo’n wapen nodig heeft.’

Macbeth zuchtte. ‘Hij wil niet.’

‘Leg hem dan uit dat we blijven verliezen zolang Hecate en Norse Riders zwaardere wapens hebben dan wij. Vertel wat de Gatling kan doen. En vertel wat twee kunnen doen!’

‘Duncan wil niet meewerken aan escalatie van wapengebruik, Banquo. En ik vind dat hij daar wel een beetje gelijk in heeft. Nadat hij hoofdcommissaris is geworden, is het aantal schietincidenten wel afgenomen.’

‘De criminaliteit in deze stad vergt nog steeds veel mensenlevens.’

‘Het is nog maar een begin, en Duncan heeft een visie. Hij wil het juiste doen.’

‘Jazeker, jazeker, ik ben het niet oneens met hem en Duncan is een goed mens.’ Banquo kreunde. ‘Maar hij is ook naïef. En met dit wapen kunnen we een grote opruiming houden en...’

Ze werden onderbroken door een lichte tik op het doek. ‘Ze zijn

begonnen met lossen, chef.' Lispelende s. Het was de nieuwe, jonge scherpschutter binnen SWAT. Olafson. Samen met de net zo oude Angus waren ze met hun vieren, maar Macbeth wist dat ieder van de vijftwintig man van SWAT zonder aarzeling ja zou hebben gezegd om hier kou te lijden.

Macbeth deed de penlight uit, gaf die terug aan Banquo en stopte de tekening in de binnenzak van het zwartleren jack van SWAT. Toen trok hij het doek opzij en kroop op zijn buik naar de rand van het dak.

Banquo kroop met hem mee.

Voor hen, boven het dek van de MS Leningrad, zweefde in het licht van de schijnwerper een voorhistorisch uitzierende groene legervrachtwagen.

'Een Z1S-5,' fluisterde Banquo.

'Uit de oorlog?'

'Yep. De S staat voor Stalin. Wat denk jij?'

'Ik denk dat Duff zich heeft verkeken op het aantal mensen dat Norse Riders hebben ingezet. Sweno is duidelijk op zijn hoede.'

'Denk je dat hij vermoedt dat de politie is getipt?'

'Nee, want dan was hij niet gekomen. Hij is bang voor Hecate. Hij weet dat Hecate grotere oren en ogen heeft dan wij.'

'Dus wat doen we?'

'We kijken het nog even aan. Misschien lukt het Duff op zijn manier. In dat geval grijpen we niet in.'

'Bedoel je dat we die twee fijne jongemannen midden in de nacht hierheen hebben meegenomen om alleen maar toe te kijken?'

Macbeth lachte. 'Het was op vrijwillige basis en ik heb gezegd dat het saai kon zijn.'

Banquo schudde zijn hoofd. 'Je hebt te veel vrije tijd, Macbeth. Je zou een gezin moeten stichten.'

Macbeth gebaarde met zijn hand. De lach in zijn baard vrolijkte zijn brede, donkere gezicht op. 'Jij en de jongens hier zijn mijn familie, Banquo, meer heb ik toch niet nodig?'

Achter hen grinnikten Olafson en Angus trots.

'Wanneer word je eens volwassen?' mompelde Banquo vertwijfeld en hij veegde de regen van het vizier van het Remington 700-geweer.

Bonus had de wereld aan zijn voeten liggen. De ramen liepen van het dak tot aan de grond en zonder het lage wolkendek zou hij uitzicht hebben over de hele stad. Hij stak zijn champagneglas naar voren en een van de twee jonge jongens in rijbroek en met witte handschoenen snelde op hem af om zijn glas weer te vullen. Hij moest minder drinken, hij wist het. Het was duur spul, maar hij hoefde niet te betalen. Zijn arts had gezegd dat een man op zijn leeftijd moest gaan nadenken over zijn leefstijl. Maar het was zo lekker. Ja, zo simpel was het. Het was zo lekker. Net als de oesters en de kreeft. De diepe, zachte stoel. En de jonge jongens. Niet dat hij gebruik van ze kon maken, maar aan de andere kant had hij dat ook niet gevraagd.

Hij was beneden bij de receptie van de Obelisk opgehaald en mee naar boven genomen naar het penthouse op de bovenste verdieping waar je uitzicht had over de haven aan de ene kant, en het Centraal Station, Workers' Square en Casino Inverness aan de andere kant. Bonus was ontvangen door de grote man met de zachte wangen, de vriendelijke glimlach, het golvende, donkere haar en de koude ogen. De man die Hecate werd genoemd. Of de Onzichtbare Hand. Onzichtbaar omdat maar weinig mensen hem ooit gezien hadden. En Hand omdat de meeste mensen in de laatste tien jaar op de een of andere manier te maken hadden gehad met zijn werkzaamheden. Dat wil zeggen, met zijn product. Een synthetische drug die hij zelf produceerde en die brew werd genoemd. Dat gegeven had hem volgens Bonus tot een van de vier rijkste mannen van de stad gemaakt.

Hecate draaide weg van de kijker die op een statief bij het raam stond. 'Het is vanwege de regen moeilijk te zien,' zei hij en hij trok aan de riem van zijn rijbroek en haalde een pijp uit de zak van zijn tweed jasje dat over de stoelleuning hing. Bonus bedacht dat als hij had geweten dat ze eruit moesten zien als aristocratische Engelse jagers, hij wel iets anders had aangetrokken dan zijn saaie, alledaagse pak.

'Maar de kraan is in elk geval aan het werk, dat betekent dat ze aan het lossen zijn. Geven ze je voldoende te eten, Bonus?'

'Verrukkelijke hapjes,' zei Bonus en hij nam een slokje van zijn champagne. 'Maar ik moet toegeven dat ik niet precies weet wat we vieren. En waarom ik ben uitgenodigd.'

Hecate lachte, tilde de wandelstok op en wees naar het raam. 'We vieren het uitzicht, mijn beste jongen. Als platvis zie jij immers alleen de bodem van de wereld.'

Bonus lachte. Hij zou het niet in zijn hoofd halen om te protesteren tegen Hecates vergelijking. Daarvoor had deze grote man te veel macht. Hij kon Bonus maken en breken.

'De wereld is mooier vanaf hier,' ging Hecate verder. 'Niet echter, maar mooier. En dat vieren we natuurlijk.' Hij wees met de stok naar de haven.

'En dat is?'

'De grootste partij drugs die ooit naar binnen is gesmokkeld, mijn beste Bonus. Vierenhalve ton pure amfetamine. Sweno heeft alles wat de club bezit ingezet, plus nog een beetje meer. Wat je daar beneden ziet is een man die al zijn eieren in één mand heeft gestopt.'

'Waarom doet hij dat?'

'Omdat hij wanhopig is, natuurlijk. Hij ziet immers dat het middelmatige, Turkse spul van Norse Riders uit de markt wordt gedrukt door mijn product. Nu hij zo'n grote partij van kwaliteits-sped uit de Sovjet-Unie laat komen, zullen de kwantumkorting en de gereduceerde transportkosten per kilo ervoor zorgen dat hij kan concurreren zowel wat betreft de prijs als de kwaliteit.' Hecate zette de stok op het dikke, kamerbrede tapijt en streelde de vergulde knop. 'Een handige zet van Sweno, en als het hem lukt, is de machtsbalans in de markt verstoord. Dus proost op deze waardige concurrent.'

Hij hief zijn glas en Bonus gehoorzaamde door ook zijn glas op te tillen. Maar net toen Hecate het glas tegen zijn lippen wilde zetten, stopte hij. Hij bestudeerde het glas met opgetrokken wenkbrauwen, wees op iets en gaf het glas terug aan de jongen die het begon te poetsen.

'Spijtig voor Sweno,' ging Hecate verder, 'maar het is moeilijk om zo'n grote partij te bestellen bij een andere leverancier zonder dat iemand anders in de branche daar lucht van krijgt. En spijtig genoeg kan het dan zo zijn dat er dan iemand een anonieme, maar geloofwaardige tip geeft aan de politie over waar en wanneer.'

'Jij bijvoorbeeld?'

Hecate lachte even, pakte het glas aan, draaide zijn brede achter-

werk naar Bonus en boog zich voorover naar de kijker. 'Ze zetten de vrachtwagen nu op de grond.'

Bonus stond op en liep naar het raam. 'Vertel me eens, waarom pak jij Sweno niet zelf aan in plaats van alleen maar toeschouwer te zijn? Dan schakel je niet alleen je enige concurrent uit, maar kom je ook in het bezit van vierehalve ton kwaliteitsamfetamine die je op straat kunt verkopen voor... hoeveel miljoen?'

Hecate nam een slok van de champagne terwijl hij door de kijker bleef turen. 'Krug,' zei hij. 'Ze zeggen dat dat de beste champagne is, dus dat is de enige die ik drink. Maar wie zal het zeggen? Als we een andere hadden gekregen, had ik die misschien lekkerder gevonden en was ik van merk gewisseld.'

'Jij wil niet dat de markt iets anders probeert dan jouw eigen brew?'

'Ik geloof heilig in kapitalisme en vrije concurrentie, maar het ligt in de aard van ieder mens om zijn natuur te volgen en te streven naar een monopoliepositie en alleenheerschappij. En het is de plicht van de maatschappij om tegen ons te vechten. Iedereen speelt gewoon zijn rol, Bonus.'

'Amen.'

'Stil! Nu wordt het geld overhandigd.' Hecate wreef in zijn handen. '*Showtime...*'

Duff stond bij de deur met zijn hand op de deurklink en luisterde naar zijn ademhaling terwijl hij probeerde oogcontact met zijn mannen te krijgen. Ze stonden onder aan de trap achter hem opgesteld. Druk bezig met hun eigen kwesties. Ontgrendelen van hun wapen. Een laatste advies aan de man naast hen. Een laatste gebed.

'De koffer is overhandigd,' riep Seyton vanaf de eerste verdieping.

'Nu!' riep Duff. Hij duwde de deur open en ging tegen de muur staan.

De mannen stormden langs hem het donker in. Duff liep achter hen aan. Hij voelde de regen op zijn hoofd, zag de gedaanten bewegen, zag een paar motoren zonder eigenaar. Hij bracht de megafoon naar zijn mond: 'Politie! Blijf staan en steek jullie handen in de lucht! Ik herhaal, dit is de politie, blijf...'

Het eerste schot versplinterde het glas in de deur achter hem, het tweede ging de binnenkant van zijn broekspijp in. Toen kwam het

geluid dat hij hoorde als zijn kinderen popcorn maakten op zaterdagavond. Automatische wapens. Verdomme.

'Schiet!' schreeuwde Duff. Hij smeed de megafoon weg, liet zich op zijn buik vallen en probeerde zijn pistool in stelling te brengen. Hij registreerde dat hij in een regenplas lag.

'Niet,' klonk er een fluisterende stem naast hem. Duff keek op. Het was Seyton. Hij stond roerloos met zijn hagelgeweer langs zijn lichaam. Saboteerde hij de actie? Was hij...?

'Ze hebben Sivart,' fluisterde Seyton.

Duff knipperde het vuile water uit zijn ogen en zag een lid van Norse Riders. De man zat op zijn motorfiets en hield hen heel kalm onder schot met zijn geweer. Wat gebeurde er, verdomme?

'Als niemand zich verroert, komt dit helemaal goed.'

De zware stem kwam uit de cirkel van licht en had geen megafoon nodig.

Duff zag eerst de verlaten Indian Chief-motorfiets en toen de twee gedaanten die in het donker samensmolten. De hoorns staken uit de helm van de langste. De gedaante die hij voor zich hield was een kop kleiner. En liep het risico om nog een kop kleiner te worden. Het zwaardblad dat Sweno tegen de keel van de jonge agent Sivart hield blonk.

Duff kwam een stukje omhoog.

'Wat er nu gaat gebeuren,' bulderde Sweno's basstem uit de vizieropening, 'is dat we onze spullen meenemen en vertrekken. Heel stil en kalm. Twee van mijn mannen blijven hier om ervoor te zorgen dat jullie niets doms doen. Achter ons aankomen, bijvoorbeeld. Begrepen?'

Duff trok zijn benen naar zich toe en wilde opstaan.

'Als ik jou was, zou ik blijven liggen, chef,' fluisterde Seyton. 'Je hebt het al voldoende verkloot.'

Duff haalde diep adem, liet de lucht weer ontsnappen, haalde weer adem. Verdomme, verdomme!

'En?' vroeg Banquo en hij liet het cirkelvormige beeld van de kijker over de acteurs op de kade glijden.

'Het lijkt erop dat we onze jonge kerels toch aan het werk moeten zetten,' zei Macbeth. 'Maar nu nog niet. We laten Sweno en zijn mensen eerst van het toneel verdwijnen.'

‘Wat? Laten we ze gaan met de vrachtwagen en alles?’

‘Dat zei ik niet, mijn beste Banquo. Maar als we nu ingrijpen, hebben we daar beneden een bloedbad. Angus?’

‘Ja, chef?’ antwoordde de jongeman met zijn intens blauwe ogen snel. In zijn open gezicht stonden alle gevoelens met grote letters geschreven, en zijn lange, blonde haar zou door andere chefs waarschijnlijk niet zijn getolereerd. Macbeth wist dat Angus en Olafson goed getraind waren, nu moesten ze ervaring opdoen met de realiteit. En vooral Angus moest weerbaarder worden. Tijdens zijn sollicitatiegesprek had Angus uitgelegd dat hij gestopt was met zijn theologiestudie toen hij beseftte dat er geen god bestond, dat de mensen alleen zichzelf en elkaar konden redden en dat hij in plaats daarvan politiemans wilde worden. Dat was voor Macbeth reden genoeg geweest en bovendien stond hem die onbevangen houding wel aan. De jongen trok conclusies uit wat hij geloofde. Maar Angus moest wel leren zijn emoties in bedwang te houden en begrijpen dat SWAT mensen nodig had die praktisch konden handelen. En dat ze uitvoerders van de wet waren. Aan anderen kon hij het piekeren overlaten.

‘Ga naar de achterkant, haal de auto en zorg dat je klaarstaat bij de achterdeur.’

‘Goed,’ zei Angus. Hij stond op en verdween.

‘Olafson?’

‘Ja?’

Macbeth keek naar hem. Door de mond die constant openhing, het gelispel, de halfgesloten ogen en de cijfers die hij had gehaald op de politieacademie, had Macbeth getwijfeld toen de jongen naar hem toe was gekomen en hem had gesmeekt om een plaats bij SWAT. Maar de jongen wilde zo graag dat Macbeth had besloten hem een kans te geven – zoals hij zelf ook ooit een kans had gekregen. Want Macbeth had een scherpschutter nodig die het verschil kon maken, en hoewel Olafson in de theoretische vakken niet erg goed was, was hij wel een begenadigd schutter.

‘Tijdens de laatste schiettest heb je het twintig jaar oude record verbroken van de man die daar ligt.’ Macbeth knikte naar Banquo. ‘Gefeliciteerd, dat is verdomd goed. Je weet wat dat hier en nu betekent?’

‘Eh... nee, chef.’